

CLASICI
ROMÂNII

GRIGORE ALEXANDRESCU
Fabule și satire



EDITURA
ANDREAS PRINT

CLASIȚI
ROMĂNI

Grigore ALEXANDRESCU



Fabule și satire



EDITURA
ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDRESCU, GRIGORE

Fabule și satire / Grigore Alexandrescu. –
București:
Andreas Print, 2014

ISBN 978-606-8271-58-3

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței, 158, subsol, sector 1, București
Tel./Fax: 021.22.20.767; 0723.214.540.
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

© Editura ANDREAS PRINT, București, 2014
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU
Procesare imagini: Andrei Nicolae DUMITRU
Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 10.04.2014; Format: Z₆ (16/54x84)

CUPRINS

POEZII / 7

Suvenire și impresii, meditații, elegii / 8

Trecutul. La Mănăstirea Dealului / 8

Umbra lui Mircea. La Cozia / 11

Răsăritul luni. La Tismana / 14

Mormintele. La Drăgășani / 17

Anul 1840 / 20

Suferința / 23

Un ceas e de când anul trecu / 25

Meditație / 27

Miezul nopții / 30

Câinele soldatului / 31

Adio. La Târgoviște / 33

O profesiune de credință / 36

Epistole și satire / 39

Epistolă către Voltaire / 39

Epistolă. Domnului Alexandru Donici,
fabulist moldovean / 43

Epistolă D. I.V., Autorul „Primăverii amorului“ / 45

Epistolă D. V. II / 49

Epistolă D. I.C. / 53

Satiră. Duhului meu / 58

FABULE / 61

Toporul și pădurea / 64
Elefantul / 65
Oglindele / 68
Șoarecele și pisica / 70
Privighetoarea și măgarul / 71
Câinele și cățelul / 73
Pisica sălbatică și tigru / 74
Dreptatea leului / 75
Lupul moralist / 78
Boul și vițelul / 79
Vulpea liberală / 81
Mierla și bufnița / 82
Uleul și găinile / 84
Câinele și măgarul / 85
Vulpoiul predicator / 86
Iepurele, ogarul și copoiul / 88
Ursul și vulpea / 89
Corbii și barza / 90
Lișeța, rața și gâsca / 92

PROZĂ

Cozia / 94
Bistrița / 97
Polovraci / 100

Repere bibliografice / 103

CLASICI
ROMÂNII

Poezii



SUVENIRE ȘI IMPRESII, MEDITAȚII, ELEGII

TRECUTUL

LA MĂNĂSTIREA DEALULUI

Dedicat măriei-sale prințului nostru¹

Precum o sentinelă, pe dealul depărtat
Domnește mănăstirea; și zidu-i cel înalt
Se-ntinde împrejuru-i, pustiu și învechit,
De iedera bătrână, de mușchi acoperit.²
Acolo au odihna, locaș adânc, tăcut,
Eroi ce mai-nainte mult zgomot au făcut.
Un cap îi prezidează³ și dacă s-o-ntâmpla,
Cu vreme, România s-ardice fruntea sa,
P-a *Dâmboviței* vale oștiri de s-or ivi,
Ai luptelor cumplite părtași ei vor mai fi.

Eu în copilărie iubeam să mă opresc
Pe dealul mănăstirii, și-n vale se privesc
Mărețul turn, trist martor l-al nostru trist apus,
Ș-a cărui origină în veacuri s-a răpus⁴
Turnul din care-odată bărbații renumiți

¹ Gh. Bibescu.

² Pe când scriam aceste versuri, reînnoirea monumentelor nu începuse încă (n.a)

³ Capul lui Mihai Viteazul (n.a.)

⁴ S-a răpus - S-a pierdut.

Vedeau române taberi pe câmpi nemărginiți.¹
În preajmă-i e cetatea! ai ei locuitori
Ruina-i azi cu fală arăt la călători,
Precum atâți nevrednici, trăind în moliciuni,
Se laud cu mari fapte făcute de străbuni.

Dar pentru ce orașul atât de strălucit
Acum între orașe e cel mai umilit?
Ce voie preainaltă, ce lege porunci
Căderea deopotrivă cu înălțare-a fi?
E o fatală soartă? sau pe acest pământ
Lăsă urmele sale blestemul unui sfânt?²
Dacă însă o țară, un neam ar fi dator,
Când au greșit despoții, nelegiuirea lor
A o plăti, atuncea orașul osândit
Și numele-i din lume de mult ar fi pierit.
Căci mii de glasuri stinse de-al tiraniei fier,
În strigări dureroase s-au înălțat la cer;
Căci ploii ce în torente de veacuri s-au vărsat
Sângele dupe pietre încă nu l-au spălat.

Oricum va fi, mi-e scumpă cetatea ce-a domnit,
O iubesc, căci e tristă și căci a suferit:
Și precum anticarul, la patima-i supus,
Culege vechea-aramă ce nu mai are curs,
Așa în a mea râvnă, pe locul părintesc,
Fiu al astor ruine, țărâna lor slăvesc.
Încă mi-aduc aminte de groaza ce simțeam,
Când la apusul zilei scheletul lor priveam.
„P-aici, ziceau bătrânii, o boltă arătând,
Intră tânăra doamnă, frumoasă și fugând

¹ Turnul curții domnești. (n.a.)

² Sfântul Nifon, care se zice că a blestemat pe Radu IV. (n.a.)

De cetele tartare, când ele-acest palat,
Lipsind oștirea noastră, în treacă au prădat.¹
Peștera, ce se-ntinde departe sub pământ,
Prin drumuri rătăcite în loc necunoscut
Își are răsufierea: în sânul ei găsești
Averi nenumărate, comorile domnești;
În preajmă-le ard focuri, căci ele se păzesc
De iesme, tauri negri, ce iadul locuiesc;
Și când vrun om aproape a merge-a cutezat,
El la lumina zilei nu s-a mai arătat.“

Astfel ziceau, și vremea un pas a mai făcut,
Și chiar acele iesme azilul ș-au pierdut!
Tot e tăcut și jalnic: însă așa cum ești
Singură porți povara mării românești,
Târgoviște căzută! poetul întristat
Colore variate în sânu-ți a aflat,
Războinicul modeluri; și, dac-am asculta
Ceea ce în favoru-ți reclamă slava ta,
A vitejilor umbră d-am ști să o cinstim,
Vrednici de libertate noi am putea să fim.
Am afla de la dânșii ce jertfe trebuiesc,
Prin câtă energie nații se mântuiesc.

A! facă prevedința ca-naltul sentiment,
Ce-nchină vitejiei mărețul monument,
Ce-alege pe-nălțime al nemuririi loc,
Să fie nouă cârmă, coloana cea de foc,
Coloana ce odată din țara de exil
Pe calea mântuirii ducea pe Istrail!

¹ *Tradiție (n.a.) – (Cele consemnate în aceste versuri au fost păstrate în tradițiile orale ale poporului).*